

Arrest

nr. 290 487 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2008 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) kent verzoeker op 28 mei 2009 de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. Op 15 februari 2013 beslist de commissaris-generaal dat verzoeker dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en wordt deze status ingetrokken. De commissaris-generaal stelt nog vast dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Irak niet in de weg staat.

1.3. Verzoeker dient op 5 mei 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming. Op 10 juli 2014 wordt dit volgende verzoek door de commissaris-generaal in overweging genomen. Op 25 september 2014 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst hierbij nog op wat volgt: *“Gezien uw afkomst uit Mosul, moet vastgesteld worden dat er in uwen hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak.”* De beslissing van de commissaris-generaal wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in zijn arrest van 11 maart 2015 met nummer 140 714. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt door de Raad van State bij beschikking van 30 april 2015 met nr. 11258 niet-toelaatbaar verklaard.

1.4. Op 2 juni 2015 en op 9 maart 2016 dient verzoeker telkens een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat respectievelijk op 1 september 2015 en op 5 april 2016 door de commissaris-generaal niet in overweging wordt genomen. De commissaris-generaal herneemt in zijn beide beslissingen evenwel zijn standpunt dat verzoeker *“aannemelijk heeft gemaakt dat er in [zijn] hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingen-wet”* en dat hij bijgevolg *“noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak”*. Bij arresten van 25 september 2015 met nummer 153 362 en van 18 juli 2016 met nummer 172 006 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.5. Op 19 februari 2019 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2019 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afstand van dit verzoek vast, nu verzoeker niet tijdig gevolg gaf aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 9 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing. Dit bevel luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam. [S.]

Voornaam: [J.I.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit Irak

Alias: [S.Y.], geboren op [...] met de Iraakse nationaliteit.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene werd op 12.07.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel jaar voor 4/5 voor Inbreuk op de wet houdende bepalingen tot

bestrijding van de mensenhandel en kinderpornografie: activiteit als gewoonte, door misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare positie waarin de vreemdeling zich verkeert en daad van deelname bendevoorming.

Betrokkene werd op 12.11.2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor verdovende middelen: handel: vervaardiging zonder vergunning, bezit zonder vergunning, deelname aan bendevoorming.

Betrokkene werd op 26.06.2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar voor mensensmokkel: waarbij het leven van het slachtoffer in gevaar is gebracht; misbruik van de behoeften, zwakheden van een minderjarige en deelname bendevoorming.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden en heeft er geen moeite mee gehad om leugenachtige, ongeloofwaardige verklaringen af te leggen ten overstaan van politie en justitie. Als mensensmokelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze te behandelen als smokkelwaar voor geld. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 11.02.2016. Hij heeft het eveneens nagelaten om bewijzen aan te brengen die zouden aantonen dat hij alsnog gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod.

Betrokkene werd gehoord op 19.07.2022 en heeft diezelfde dag eveneens de vragenlijst <recht om gehoord te worden ingevuld>.

Betrokkene verklaart sinds 2008 in België te zijn. Betrokkene heeft in het verleden meerdere aanvragen tot regularisatie gedaan:

- *Asielaanvraag (07.10.2008): geweigerd op 29.05.2009*
- *Subsidiaire bescherming: toegekend op 02.06.2009 maar deze werd ingetrokken op 15.02.2013.*
- *Aanvraag 9 bis (04.04.2013): een aanvraag gedaan maar deze werd geweigerd 30.10.2013*
- *Asielaanvraag (05.05.2014): geweigerd op 25.09.2014*
- *Asielaanvraag (09.03.2016): geweigerd op 05.04.2016*
- *Beroep tegen beslissing DVZ van 25.09.2014 : beroep verworpen 11.03.2015*
- *Beroep tegen beslissing DVZ van 05.04.2016 : beroep verworpen op 18.07.2016*
- *Asielaanvraag (20.02.2019): afstand van asiel op 29.03.2019*

Hij verklaart daarbovenop geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij zou nog familie hebben maar heeft weinig tot geen contact met hen. Hij verklaart wel vele vrienden te hebben in België. Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

Hij heeft geen gezondheidsproblemen die hem zouden beletten om te reizen. Hij blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong evenwel te vrezen omdat hij Christen zou zijn. Hij verklaart duidelijk niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer. Ten einde vast te kunnen stellen dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt, moet betrokkene aantonen dat er serieuze en ernstige aanwijzingen zijn dat hij in zijn land van oorsprong een reëel en actueel risico loopt blootgesteld te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Betrokkene heeft tot op heden niet de nodige stukken overgemaakt die zijn beweringen kunnen staven. Er kan redelijkerwijs gesteld worden dat artikel 3 van het EVRM niet geschonden wordt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 09.02.2016 en op 31.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar jaar dat hem betekend werd op 11.02.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Betrokkene werd op 12.07.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel jaar voor 4/5 voor inbreuk op de wet houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel en kinderpornografie: activiteit als gewoonte, door misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare positie waarin de vreemdeling zich verkeert en daad van deelname bendevoorming

Betrokkene werd op 12.11.2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor verdovende middelen: handel: vervaardiging zonder vergunning, bezit zonder vergunning, deelname aan bendevoorming

Betrokkene werd op 26.06.2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar voor mensensmokkel: waarbij het leven van het slachtoffer in gevaar is gebracht; misbruik van de behoeften, zwakheden van een minderjarige en deelname bendevoorming.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden en heeft er geen moeite mee gehad om leugenachtige, ongeloofwaardige verklaringen af te leggen ten overstaan van politie en justitie. Als mensensmokkelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze te behandelen als smokkelwaar voor geld. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Het tegen het inreisverbod ingestelde beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 288 487.

1.7. Verzoeker dient op 8 februari 2023 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 19, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 7 en 74/13

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiverings-plicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel is de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat ook vereist dat de lidstaten rekening moeten houden met het verbod op refoulement.

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

“Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Čonka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn.

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt dient reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te gebeuren.

Uw Raad heeft dit reeds verschillende malen bevestigd, onder meer in een recent arrest van 29 maart 2019, nr. 219226.

Het CGVS heeft gesteld dat verzoekende partij niet naar Irak mag teruggeleid worden omwille van het verbod op refoulement.

Verzoeker geniet met andere woorden onder meer de bescherming van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, het verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement"):

"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing stelt:

"1. Geen enkele Staat die partij is bij dit Verdrag, mag een persoon uitzetten of terugzenden ("refouler") naar of uitleveren aan een andere Staat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij daar gevaar zou lopen te worden onderworpen aan foltering.

2. Bij het vaststellen of zodanige redenen aanwezig zijn, dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met alle van belang zijnde overwegingen waaronder, waar van toepassing, het bestaan in de betrokken Staat van een samenhangend patroon van grove, flagrante of massale schendingen van mensenrechten."

Dit blijkt ook duidelijk uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" (C/2017/6505) - (Hierna: Terugkeerhandboek):

"Het beginsel van non-refoulement, dat erkend wordt in artikel 4, lid 4, onder b) (en is vastgelegd in artikel 3 van het EVRM en artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie), is een absoluut recht dat nimmer beperkt mag worden, ook niet als buitenlanders een bedreiging vormen voor de openbare orde of een ernstige misdaad hebben begaan. Dergelijke personen kunnen weliswaar worden uitgesloten van de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming, maar mogen niet worden teruggestuurd naar plaatsen waar zij het risico lopen te worden gemarteld of vermoord." (pagina 19, Terugkeerhandboek)

Verwerende partij ziet compleet over het hoofd dat er een niet-terugleidingsclausule naar Irak werd opgenomen in de beslissing van het CGVS. Het CGVS bevestigde deze niet-terugleidingsclausule in maar liefst drie verschillende beslissingen. Dit vormt een onzorgvuldige werkwijze van verwerende partij, en een schending van artikel 3 EVRM j. artikel 13 EVRM.

De bestreden beslissing volstaat als juridische basis voor een terugleiding naar Irak.

Het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren zonder dat verweerder een nieuwe beslissing dient te nemen (zie RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

Verzoeker heeft geen banden met een ander land dan België en Irak.

Met andere woorden: op basis van de bestreden beslissing is een verwijdering naar Irak perfect mogelijk. Dit is het enige land waarmee verzoeker (afgezien België) banden heeft. Hij kan zich niet op een legale wijze begeven naar een ander land.

Ten overvloede wenst verzoeker nog op te merken dat het klassieke verweer van verwerende partij, namelijk dat de bestreden beslissing geen verplichting inhoudt om terug te keren naar Irak maar gewoon om België te verlaten (ondanks het feit dat verzoeker met geen enkel ander land banden heeft), niet volstaat als garantie dat verzoeker niet zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM. Zolang de bestreden beslissing in het rechtsverkeer aanwezig is, kan deze dienen als fundament voor een verwijdering naar Irak.

Mocht verwerende partij nog willen aanvoeren dat er in casu (nog) geen sprake is van een gedwongen verwijdering, dan wenst verzoeker te wijzen op arrest nr. 247.254 van 9 maart 2020 van de Raad van State: "hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [verwerende] partij om bij de niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7° van de Vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied."

Omwille van het bovenstaande schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.

2. Voorts vermeldt de bestreden beslissing niet naar waar verzoeker zich moet begeven. De bestemming is echter een fundamenteel onderdeel van een terugkeermaatregel.

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest van 14 mei 2020 in de zaken C 924/19 PPU en C 925/19 PPU dat krachtens artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 een „terugkeerbesluit” moet worden opgevat als een bestuurlijke of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een derdelander illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Overeenkomstig artikel 3, punt 3, van dezelfde richtlijn wordt de betrokken persoon met deze terugkeerverplichting bevolen om terug te keren naar hetzij zijn land van herkomst, hetzij een land van doorreis, hetzij een ander derde land waarnaar hij vrijwillig besluit terug te keren en waar hij wordt toegelaten (punt 114 van het arrest).

Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 volgt derhalve dat het opleggen of uitvoeren van een terugkeerverplichting een van de twee elementen vormt waaruit een terugkeerbesluit bestaat, waarbij een dergelijke terugkeerverplichting gelet op punt 3 van dit artikel niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die een van de in dit punt 3 bedoelde landen moet zijn. (punt 115 van het arrest).

In punt 116 wordt deze bestemming fundamenteel genoemd als onderdeel van het terugkeerbesluit en in punt 118 wordt er uitgelegd dat dit besluit immers pas kan genomen worden conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn na een onderzoek naar het risico op refoulement (zie in die zin arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 49, en 8 mei 2018, K. A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 103) en dat de eerbiediging van het non-refoulement beginsel slechts kan worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren (punt 119 van het arrest).

Verwerende partij kan er dus niet mee volstaan verzoeker te gelasten het Belgische grondgebied te verlaten, of dat van Schengen, maar is verplicht te verduidelijken wat de bestemming dan moet zijn van verzoeker.

De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook op dat punt fundamenteel gebrekkig, en verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk, hetgeen een schending vormt van de zorgvuldigheidsplicht.

3. Tot slot dient schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Verzoeker bevindt zich in een situatie waarbij hij onmogelijk gevolg kan geven aan een terugkeerbesluit. Hij heeft nergens anders verblijfsrecht en ten opzichte van zijn land van herkomst bestaat er een artikel 3 EVRM risico. Hij is met andere woorden onverwijderbaar.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Het privéleven van verzoekster speelt zich volledig hier in België af. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Verzoeker heeft aangegeven dat hij in de twaalf jaar dat hij hier is geïntegreerd is. Verzoeker is gedoemd om in België te blijven zolang hij geen toegang krijgt tot een andere staat.

vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij beperkt zich tot de verwijzing naar het feit dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in drie (weigerings)beslissingen een niet-terugleidingsclausule voor Irak heeft opgenomen en dat verzoekende partij geen enkele band heeft met enig ander land dan België.

Verweerder benadrukt vooreerst dat in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen in het kader van artikel 3 EVRM:

[...]

Verzoekende partij gaat met haar kritiek aldus compleet voorbij aan het feit dat zij zelf in gebreke is gebleven om bij haar vijfde en op heden laatste asielaanvraag, de vragenlijst in te vullen en terug te bezorgen binnen de vooropgestelde termijn.

Verweerder laat gelden dat verzoeker op 19.02.2019 om 18u in het bezit werd gesteld van de vragenlijst, waarbij hem werd gevraagd deze voor 01.03.2019 terug te bezorgen. Op 28.03.2019 diende gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast te stellen dat verzoeker nog steeds niets had overhandigd, zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

Op heden ligt evenmin nieuwe info voor of heeft verzoekende partij zelf nieuwe info naar voor gebracht waaruit een risico op foltering of mensonterende behandeling in het land van herkomst moet blijken.

Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoeker op 19.07.2022 werd gehoord en dat hij de vragenlijst hoorrecht heeft ingevuld.

Er moet aldus worden gesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk onderzoek heeft gevoerd naar het risico op foltering of mensonterende behandeling in het land van herkomst, doch heeft geoordeeld dat verzoeker zelf afstand heeft gedaan van zijn laatste asielaanvraag.

Tevens merkt verweerder op dat de laatste niet-terugleidingsclausule voor Irak dateert van 05.04.2016, zijnde bijna 7(!) jaar geleden. Verzoekende partij kan dus niet louter volstaan met een verwijzing hiernaar. Bovendien benadrukt verweerder ten stelligste dat verzoekende partij sinds deze laatste beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 05.04.2016, op 26.06.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens mensensmokkel.

Verzoekende partij heeft zich aldus schuldig gemaakt aan zeer ernstige feiten.

Ten slotte beperkt verzoekende partij zich tot de blote kritiek dat zij geen enkele band heeft met een ander land dan Irak of België en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie had moeten onderzoeken naar welk land verzoeker wel had kunnen terugkeren.

Verweerder laat dienaangaande andermaal gelden dat in de bestreden beslissing op deugdelijke wijze, na grondig onderzoek, werd geoordeeld dat er geen ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn land van oorsprong een reëel en actueel risico loop blootgesteld te worden aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of straffen.

In de kantlijn merkt de verweerder nog op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De kritiek van verzoeker kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- het louter feit dat bijna 7 jaar geleden een niet-terugleidingsclausule werd genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dit niet betekent dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM,

- in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoeker zelf compleet in gebreke is gebleven om nodige stukken over te maken die zijn beweringen staven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon aldus in alle redelijkheid besluiten dat artikel 3 EVRM niet wordt geschonden.

De door verzoekende partij aangehaalde beweringen klemmen des te meer, nu verzoekende partij reeds eerder meerder asielaanvragen indiende tegenover de Belgische autoriteiten die negatief werden afgesloten, waarbij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij dienden te worden geweigerd. Er is in casu dan ook geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Zie in die zin ook:

“Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico's bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad

op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 114.006 dd. 20.11.2013)

“Verzoeker voert in essentie aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem niet tegenstelbaar zou zijn omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar verwezen wordt niet bekleed is met gezag van gewijsde (...) Vooreerst moet worden opgemerkt dat het niet is omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 14 maart 2014 een administratieve beslissing is die rechterlijk gezag van gewijsde ontbeert, dat deze daarom onjuist zou zijn. Daarbij zijn administratieve beslissingen bekleed met het “*privilège du préalable*” en worden zij verondersteld correct te zijn zolang ze niet vernietigd zijn.” (R.v.V. nr. 137.426 dd. 28.01.2015)

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM. zou geschonden zijn.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij beperkt zich naar een verwijzing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar blijft compleet in gebreke dat zij zich in een van de situaties uit voormeld artikel bevindt, terwijl infra wordt uiteengezet dat evenmin een schending van artikel 8 EVRM aan de orde is.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staakt.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En ook:

“Wat betreft de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze in casu van toepassing zouden zijn. De Raad merkt voorts op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een minderjarig kind heeft of minderjarig is, noch dat zij in België een gezins- of familieleven uitoefent of dat zij lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek, zodat zij geenszins aantoonbaar welk belang zij heeft bij haar betoog dat gezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verplichting oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dit uit de bestreden beslissing dient te blijken. Een schending van artikel 74/13 wordt niet aannemelijk gemaakt” (RvV nr. 229.494 van 28 november 2019) (eigen markering)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze als volgt wordt gemotiveerd omtrent de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

[...]

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...].” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

Ten slotte houdt verzoekende partij nog een schending van artikel 8 EVRM voor.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij beperkt zich louter tot de blote bewering dat zij hier geïntegreerd is.

Verweerder merkt op dat, naast het feit dat verzoeker geenszins een integratie aannemelijk maakt, zij een groot deel van haar tijd hier in België, als gevolg van meerdere ernstige feiten in de gevangenis heeft doorgebracht.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat zij dermate geïntegreerd is in België.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de

opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 3 van het EVRM, dat luidt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdrags-artikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling kunnen worden beschouwd als onveilig of gevaarlijk, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk worden gedaan aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM november 1996, nr. 22414/93, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, § 80; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, § 139). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook, anders dan het non-refoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoekende partij. Het is hierbij vaste rechtspraak van het EHRM dat *“Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim’s conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.”* (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, § 127; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk §§ 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering t. V.K., § 88).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico’s te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri t. Macedonië, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke

twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet deze laatste beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366).

2.5. Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, waarmee de betrokken vreemdeling een terugkeerverplichting wordt opgelegd. De “*terugkeer*” wordt in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat de betrokkene “*terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*”. Het gaat dus niet om eender welk land naar keuze (cf. RvS 9 maart 2020, nr. 247.254). De bestreden beslissing vermeldt onder de rubriek “*nationaliteit*” Irak. Een vermelding naar een ander derde land dan verzoekers “*land van oorsprong*” kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing.

2.6. Het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren zonder dat verweerder een nieuwe beslissing dient te nemen (cf. RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

2.7. Naar luid van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Verweerder moet derhalve bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden, in het bijzonder met artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625 en RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

2.8. Zoals verzoeker terecht opmerkt, heeft de commissaris-generaal tot driemaal toe in zijn beslissingen de aandacht gevestigd op het feit dat hij niet zomaar kan worden verwijderd naar zijn land van oorsprong, Irak. In zijn laatste beslissing van 5 april 2016 heeft de commissaris-generaal zo geoordeeld als volgt: “*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak.*” Een onverenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet houdt, aangezien de draagwijdte van deze bepalingen zeer vergelijkbaar is met deze van artikel 3 van het EVRM, ook een onverenigbaarheid in met voormeld verdragsartikel.

2.9. Uit wat voorafgaat volgt dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing een zorgvuldig onderzoek diende te doen in het licht van artikel 3 van het EVRM, in functie van het derde land waarnaar verzoeker wordt geacht terug te keren. In voorliggend geval moet worden aangenomen dat dit Irak is. Het kwam verweerder hierbij toe concreet rekening te houden met de eerdere beoordeling door de commissaris-generaal dat er, gelet op verzoekers afkomst uit Mosul, concrete redenen spelen die maken dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Irak en om er zich van te verzekeren dat de actuele situatie in Irak in die mate is gewijzigd dat een terugkeer van verzoeker alsnog mogelijk is zonder dat hij een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.10. In de bestreden beslissing wordt enkel het volgende opgenomen: “*Ten einde vast te kunnen stellen dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt, moet betrokkene aantonen dat er serieuze en ernstige*

aanwijzingen zijn dat hij in zijn land van oorsprong een reëel en actueel risico loopt blootgesteld te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Betrokkene heeft tot op heden niet de nodige stukken overgemaakt die zijn beweringen kunnen staven. Er kan redelijkerwijs gesteld worden dat artikel 3 van het EVRM niet geschonden wordt.”

2.11. Aldus blijkt niet dat verweerder bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelfs maar rekening heeft gehouden met de eerdere niet-terugleidingsclausules van de commissaris-generaal. Hij liet na het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, zoals hierboven toegelicht, uit te voeren. Dit vereiste onderzoek blijkt evenmin uit enig stuk van het administratief dossier. Gelet op de niet-terugleidingsclausules naar Irak van de commissaris-generaal kon verweerder zich niet beperken tot de vaststelling dat verzoeker naliet een begin van bewijs te leveren van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, maar kwam het hem toe concrete en pertinente argumenten naar voor te brengen dat de huidige situatie in Irak in die mate is gewijzigd dat verzoeker er veilig naar kan terugkeren in uitvoering van de bestreden beslissing. Verweerder liet na dit onderzoek te doen.

2.12. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan voormelde beoordeling.

Verweerder zet uiteen waarom hij van mening is dat, ondanks de eerdere niet-terugleidingsclausules, een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat dit neerkomt op een a posteriori beoordeling en motivering die het gebrek aan (voldoende) onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel niet kan rechtzetten.

Verweerder gaat er in zijn nota daarenboven volledig aan voorbij dat reeds werd vastgesteld dat er in verzoekers hoofde *“sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet”*. Verweerder kan dan ook niet zonder meer (opnieuw) de bewijslast volledig bij verzoeker leggen. Verzoeker kon redelijkerwijze verwachten dat verweerder zich zou houden aan de niet-terugleidingsclausules of dat er een nieuwe concrete beoordeling zou worden gemaakt aangaande het actueel risico bij een terugkeer naar Irak. De loutere gegevens dat de meest recente niet-terugleidingsclausule dateert van bijna zeven jaar geleden en verzoeker werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming van 19 februari 2019 omdat hij niet tijdig gevolg gaf aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, doen hieraan geen afbreuk en betekenen niet dat verweerder is vrijgesteld van de verplichting om zich ervan te verzekeren dat verzoeker actueel bij terugkeer naar Irak geen reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Waar verweerder benadrukt dat verzoeker zeer ernstige feiten heeft gepleegd, wordt andermaal gewezen op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM en het gegeven dat hierop geen enkele uitzondering kan gelden omwille van de gedragingen van de betrokken vreemdeling.

Verweerder merkt ten slotte op dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, maar enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van België en van de andere Schengenlidstaten.

Met dit betoog gaat verweerder er aan voorbij dat een vreemdeling niet kan terugkeren naar elk land van keuze, alsook dat in elk terugkeerbesluit moet worden aangegeven naar welk van de in artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn bedoelde derde landen de onderdaan van een derde land tot wie dat besluit is gericht, wordt geacht terug te keren. Hiervoor wordt verwezen naar de arresten van het Hof van Justitie van 14 mei 2020, C-924/19 en C-925/19, punt 115 en van 24 februari 2021, C-673/19, punt 39:

“115 Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 volgt derhalve dat het opleggen of uitvaardigen van een terugkeerverplichting een van de twee elementen vormt waaruit een terugkeerbesluit bestaat, waarbij een dergelijke terugkeerverplichting gelet op punt 3 van dit artikel niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die een van de in dit punt 3 bedoelde landen moet zijn.”

“39. In elk terugkeerbesluit moet immers worden vermeld naar welk van de in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115 bedoelde derde landen de onderdaan van een derde land tot wie dat besluit is gericht, moet worden verwijderd (zie in die zin arrest van 14 mei 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Délalföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punt 11)).”

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn bovenvermeld arrest van 14 mei 2020 nog als volgt: *“118 Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, moet zij krachtens artikel 5 van richtlijn 2008/115 dus met name zorg dragen voor de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement [zie in die zin arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C 249/13, EU:C:2014:2431, punt 49, en 8 mei 2018, K. A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 103]. 119 Zoals de advocaat-generaal in punt 84 van zijn conclusie in essentie heeft opgemerkt, moet de eerbiediging van een dergelijk beginsel worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren. Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteit, voordat het land van bestemming kan worden gewijzigd, opnieuw de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement moet beoordelen, onafhankelijk van de beoordeling die zij heeft moeten verrichten bij de vaststelling van het eerdere besluit.”*

Ook het EHRM heeft al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn (zie EHRM 15 april 2014, zaak nr. 43875/09, Asalya t. Turkije, § 113; EHRM 11 oktober 2012, zaak nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 139).

Nu in de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van verzoekers land van herkomst Irak, moet worden aangenomen dat deze beslissing Irak als het land van bestemming beschouwt. Noch uit deze beslissing noch uit het administratief dossier kan ook blijken dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker veilig zou kunnen terugkeren naar een ander derde land zonder het risico op een uitzetting naar Irak in strijd met artikel 3 van het EVRM. Voormeld betoog in de nota kan dan ook niet worden bijgetreden en kan geen afbreuk doen aan de hierboven vermelde grond(en) voor vernietiging van het bestreden bevel.

2.13. Gelet op voorgaande vaststellingen, dient verzoeker dan ook te worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 3 van het EVRM schendt. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de andere onderdelen van het middel dringt zich dan ook niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS